

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ
ἑτησίᾳ δρ. 12.—
ἡμίηνος > 6,50
τρίμηνος > 3,50
ἑξωτερικοῦ
ἑτησίᾳ φρ. 20. 15.—
ἡμίηνος > 8.—
τρίμηνος > 4,50
συνδρομαὶ δέχονται τὴν 1ην ἡμέραν μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 21 Σεπτεμβρίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐθνομίτου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 43

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΙΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

Ἀξαφνα, ἓνα τάγμα ποντικῶν πέρασε ἀνά-
στ' ἀπὸ τὰ σκέλη μου, σὰν ἴλη ἱππικοῦ
πὺ τὸ βάζει στὴ φευγάλα. Ἐπειτα μοῦ
ἐπληκτο σὰ νάκουσα νὰ χύνεται νερό, πολὺ
πρὸ, μ' ἓναν κρότο πού σα νάβγαине ἀπ'
τὰ τοιχώματα τῆς στοᾶς. Κι' ἐπειδὴ τὸ
κρὸς ὅπου βρισκόμουν, ἦταν ἐντελῶς στε-
γνόν, αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο.

Πῆρα τὴν λυχνία μου νὰ ἰδῶ, καὶ τὴν
ἐμήλωσα ὡς τὸ ἔδαφος.

Ναί, ἦταν νερό. Ἐρχονταν ἀπὸ τὸ
κρὸς τοῦ πηγαδιοῦ κι' ἔτρεχε
ἐκεῖ στὴ στοᾶ. Τὸν φοβερό λοι-
πὸν ἐκεῖνον κρότο τὸν ἔκανε κά-
ποιος καταρράκτης πού χύνουνταν
ἐν ἀνθρακωρυχεῖο!

Ἀφισα τὸ βαγονάκι μου στὶς
ἀμμές κι' ἔτρεξα στὸν παρα-
την, φωνάζοντας:

— Θεεῖ Γάσπαρε, νερό, πλημ-
μύρα!

— Τί;... Μὴ λὲς τὴν ἀνοή-
τη!

— Θάνοιξε κάποια τρύπα κάτω
τὸν Διδόνα. Νὰ φύγουμε!

— Ἄσε με ἥσυχο, παιδί μου!

— Μ' ἀκούστε!

Ἡ συγκίνησή μου ἔκαμε τὸν
Γάσπαρο νὰ διακόψῃ μιὰ στι-
χὴ τὴν ἐργασία του γιὰ νὰκούσῃ:

ὁ κρότος ἐξακολουθοῦσε, δυνατώτερος ὁλοέ-
ως, φοβερώτερος. Δὲν ἦταν ἀμφιβολία· νερό
ἔρχετο μέσα στὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

— Ναί, εἶπε, ἔχεις δίκιο... Τρέχα
γρήγορα!

Καὶ φωνάζοντας ὁλοένα: «Πλημμύρα!»
παῖξε τὴν λυχνία του, — εἶναι πάντα τὸ
ὅτι πού κάνει ὁ μεταλλευτής, — καὶ κα-
τέβηκε ἀπ' τὴν σκαλωσιά του στὴ στοᾶ.

Δὲν εἶχαν κάμει δέκα βήματα, ὅταν
ἐκ τὰ Δάσκαλο, πού κατέβαινε κι'
ἐκ τὰς γυναικῶν τῶν ἑταίρων, ὁ κρότος.

— Πλημμύρα! τοῦ φώναξε ὁ θεῖος
Γάσπαρος.

— Τρύπησε ὁ Διδόνας, εἶπα ἐγώ.

— Πάψε, ἀνόητε!

— Φεύγα! φεύγα νὰ γλυτώσῃς! μοῦ
φώναξε ὁ Δάσκαλος.

Τὸ ἐπίπεδο τοῦ νεροῦ εἶχε ὑψωθῇ γρή-
γορα μέσα στὴ στοᾶ. Ἐφθανε τώρα ὡς τὰ
γόνατά μας κι' αὐτὸ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ τρέ-
χουμε πολὺ.

Ὁ Δάσκαλος ἔτρεχε μαζί μας καί,
καθὼς περνούσαμε ἀπὸ τὶς σκαλωσιές, πού
ἦταν ἀνεβασμένοι οἱ ἐργάτες, τοὺς φωνά-
ζαμε:

— Φευγάτε! πλημμύρα!

Τὸ νερὸ ἀνέβαινε ὁλοένα. Εὐτυχῶς πού
δὲν εἶμαστε μακριὰ ἀπὸ τὶς σκάλες, εἰδεμὴ
δὲν θὰ τὶς φθάναμε ποτέ. Ὁ Δάσκαλος

τὰ κάναμε πὶδ γρήγορα. Ἀλλὰ πρὶν φθά-
σουμε στὸ τελευταῖο σκαλί; ἓνα κύμα νε-
ροῦ μᾶς ἤλθε κατακέφαλα καὶ μᾶς ἐσθυσε
τὶς λυχνίες. Ἦταν καταρράκτης.

— Κρατηθῆτε καλά! ἐφώναξε ὁ θεῖος
Γάσπαρος.

Πιασθήκαμε κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὰ σκα-
λιά, γιὰ νὰ μὴ πέσουμε. Μὰ οἱ ἄλλοι
πού ἔρχονταν ἀπὸ πίσω, μᾶς πῆραν σθάρ-
να καὶ βεβαιότατα πού ἂν εἶχαμε περισ-
σότερ' ἀπὸ δέκα σκαλιά νάνεβοῦμε ἀκόμα,
θὰ γκρεμιζόμαστε σὰν κι' ἐκεῖνους, γιὰτὶ
ὁ καταρράκτης μεγάλωνε ἀπὸ στιγμὴν σὲ
στιγμὴ.

Φθάσαμε τέλος πάντων στὸ πρῶτο πάτω-
μα, μὰ δὲν ἤμαστε ἀκόμα γλυτωμένοι,
γιατ' εἶχαμε νὰ κάμουμε ἄλλα πενήντα
μέτρα ὡς νὰ βγοῦμε ἔξω, κι' ἦταν πλημ-
μυρισμένη κι' αὐτὴ ἡ στοᾶ,
κι' ἐμεῖς χωρὶς φῶς, ἀφοῦ οἱ
λυχνίες μας εἶχαν σβύσει.

— Χαθήκαμε! εἶπε ὁ Δά-
σκαλος μὲ σχεδὸν ἀτάραχη
φωνή· Ρεμῆ, κάμε τὴν προσευ-
χή σου.

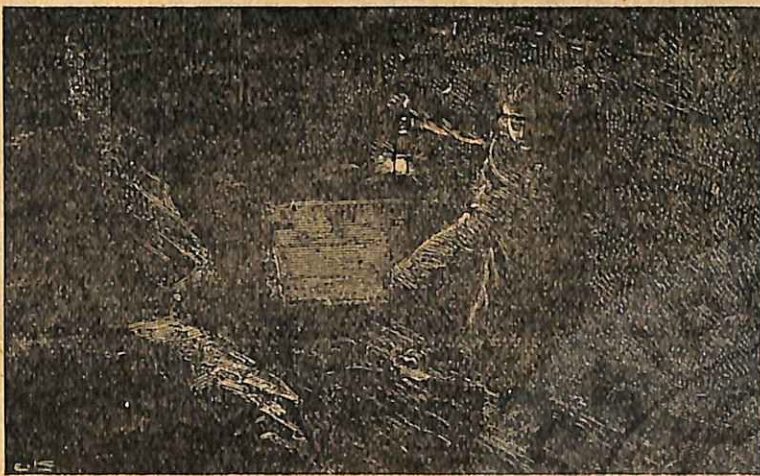
Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴν, φάνη-
καν στὴ στοᾶ ἐπτά-ὀκτὼ λυ-
χνίες, πού ἔτρεχαν κατὰ 'μᾶς.
Τὸ νερὸ ἔφθανε ἀπάνω ἀπ' τὰ
γόνατά μας· χωρὶς νὰ σκύβου-
με τὰγγίσαμε μὲ τὸ χέρι. Καὶ
δὲν ἦταν νερὸ ἥσυχο, παρα ἓνας
χείμαρρος ὀρμητικὸς, ἀκατά-
σχετος, πού στὸ διάβα του ξε-
σῆκωνε τὰ πάντα κι' ἔκανε τὰ
χοντρά ξύλα νὰ στριφογυρίζουν
σὰν πούπουλα.

Οἱ ἐργάτες, πού ἔτρεχαν κατὰ 'μᾶς
μὲ τὶς λυχνίες τους, ἤθελαν νὰκολοῦθουν
τὴ στοᾶ ὡς στὶς σκάλες καὶ τὶς ἀνεμόσκα-
λες πού βρίσκονταν ἐκεῖ κοντά. Μὰ μὲ
τὸν χείμαρρο ἐκεῖνο, ἦταν ἀδύνατο. Πῶς
νὰ τὸν περάσουν, πῶς νὰ νάντισταθοῦν στὴν
ὀρμὴν του, πῶς νὰ γλυτώσουν, ἀπὸ τὰ ξύλα
πού παρέσυρε;

— Χαθήκαμε! εἶπαν, ὅπως προηγουμένως
ὁ Δάσκαλος.

Μᾶς ἐφθασαν.

— Ἀπὸ κεῖ, ναί, ἀπὸ κεῖ! φώναξε ὁ

«Πῆρα τὴν λυχνία μου νὰ ἰδῶ...» (Σελ. 337, στ. α'.)

ἔφθασε πρῶτος, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐσταμάτησε.

— Ἀνεβῆτε πρῶτα σεῖς, εἶπε· ἐγώ
εἶμαι ὁ πὶδ γέρος· κι' ἔπειτα ἔχω ἥσυχη
τὴ συνείδηση.

Δὲν ἦταν ὥρα γιὰ εὐγένειες· ὁ θεῖος
Γάσπαρος πέρασε πρῶτος· τὸν ἀκολούθησα·
ὁ Δάσκαλος ἀπὸ πίσω μου· καὶ πίσω ἀπ'
τὸ Δάσκαλο, ἀλλὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση,
μερικοὶ ἄλλοι ἐργάτες, πού μᾶς εἶχαν ἀκο-
λουθῆσαι.

Τὰ σαράντα μέτρα, πού χωρίζουν τὸ
δεύτερο πάτωμα ἀπὸ τὸ πρῶτο, ποτὲ δὲν

H. Beecker Stowe

Η ΜΙΚΡΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ

Κείνη τή στιγμή ή Εύα κι' ή θεία της 'Ορηλία γύριζαν απ' τον περίπατο. Η Εύα έτρεξε άμέσως και κάθισε στα γόνατα του πατέρα της και του διηγήθηκε, ενῶ ή θεία της, κατά τή συνήθειά της, χωρίς νά πη λέξη, άνέβηκε στην κάμαρά της, γιά νά βγάλη τό καπέλλο της.

Σέ λίγο δυνατές φωνές και μαλώματα της 'Ορηλίας ακούστηκαν από πάνω, χωρίς κανέναν νά ξέρη γιατί.

— Τί άταξίες πάλι νάκανε αυτός ο πειρασμός, ή Τόψυ, είπε ο κύριος Σαίν-Κλαίρ, φρίνοντας απ' την άγκαλιά του την Εύα. Ούδαια στοίχημα πως αυτή είναι ή αίτία αυτής της ταραχής.

Κείνη τή στιγμή φάνηκε ή δεσποινίς 'Ορηλία, σέροντας την ένοχό και, μ' έναν άγριο τόνο θυμού, φώναξε :

— Κόπιασε μέσα, νά τά πω όλα στον άφέντη σου, νά δούμε τί θ' απογίνη!

— Τί συμβαίνει, 'Ορηλία;

— Συμβαίνει πως δεν μπορώ πιά νά βασανίζουμαι μ' αυτό τό παιδί. 'Όσο υπομονή κι' αν έχω, δε βαστώ! 'Ακουσε! τήν κλείνω στην κάμαρά μου νά μου μάθη ένα τραγουδάκι. Και τί νομίζεις κάνει αυτή; παραμονεύει νά δη ποτ' κρύβω τό κλειδί του ντουλαπιού μου, τ' άνοίγει, πέρνει τό πιό ύψαιτό μου φόρεμα και τό ψαλλιδίζει σέ χίλια κομμάτια, γιά νά κάνη φορέματα στις κουκλες της. Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα τέτοιον πειρασμό!

— 'Ελα δώ, μαϊμού, είπε ο κ. Σαίν-Κλαίρ.

Η Τόψυ πλησίασε τ'α τρογγυλά μάτια της φανέροναν φόβο και πονηριά.

— Γιατί κάνεις αυτά τ'α πράγματα, είπε κείνος, βιάζοντας τον έαυτό του νά μή γελάση, μπρος στο κωμικά σοβαρό πρόσωπό της.

— Σίγουρα, ή κακή μου καρδιά φταίει, καθώς τό λέει κι' ή κυρία Φηλία, είπε ή Τόψυ.

— Δε βλέπεις πόσο κοπιάζει γιά σένα ή κυρία σου; Νά όμως πού δεν μπορεί πιά νά σ' υποφέρει.

— Ναι, άφέντη μου, τ'α ίδια μου λέγε κι' ή παληά μου κυρά. Κι' εκείνη με χτυπούσε σκληρά! 'Αλλά του κάκου! 'Ό,τι και νά μουκανε, δε θά με διώρθωνε έχω τόσο κακή καρδιά!

— 'Εγώ τήν άφίνω στη διάθεσή σου, ξάδελφε, είπε ή 'Ορηλία, δεν μπορώ νά χαλάω τήν καρδιά μου γι' αυτή!

— 'Εξάρνα ή Εύα, πού ως κείνη τή στιγμή άκουγε σιωπηλή, έκανε νόημα στην Τόψυ νά τήν ακολουθήση, και τ'α δυό παιδιά μπήκαν σέ μι'α μικρή βε-

ράντα, όπου ο κ. Σαίν-Κλαίρ συνήθιζε νά διαβάξη.

— Τί πήγε νά κάνη ή Εύα κεί μαζί της, είπε αυτός, θάθελα πολύ νά τό ξέρω.

Προχώρησε σιγά-σιγά προς τή βεράντα και σήκωσε προσεχτικά τήν κουρτίνα της πόρτας, ύστερα έκανε νόημα στην 'Ορηλία νά πλησιάση κι' αυτή. Τ'α δυό παιδιά καθόντουσαν τό ένα απέναντι στο άλλο, πάνω στο πάτωμα, ή Τόψυ με τό άμέριμνο και ειρωνικό της ύφος, ενῶ άπεναντίας ή Εύα συγκινημένη, με τ'α μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Γιατί νά είσαι τόσο κακή, Τόψυ; πότε θ' αποφασίσης νά γίνης καλή; Κανένα λοιπόν δεν αγαπ'ς, Τόψυ; έλεγε ή Εύα.

— 'Όχι, κανένα! μονάχα τους βώλους της ζάχαρης εγώ αγαπώ, είπε ή Τόψυ.

— 'Αλλά δεν αγαπ'ς τον πατέρα σου, τή μητέρα σου;

— Μά εγώ ποτέ δε γνώρισα γονείς, σ'α τώχω πεϊ και άλλοτε!

— 'Αχ, ναι, τό ξέρω, είπε ή Εύα λυπημένη, αλλά δεν έχεις καμιά αδελφή, αδελφό, θεία;

— 'Ω, ποτέ δεν είχα κανένα, μά κανένα!

— 'Αλλά γιατί, Τόψυ, δεν προσπαθείς τουλάχιστο νά γίνης καλή;

— 'Ό,τι κι' αν κάνω, όσο κι' αν προσπαθήσω νά διορθωθώ, πάντα κακή θά μένω, είπε ή Τόψυ. Κανέναν δε μ' αγαπ' μένα!

— Κι' όμως ή θεία 'Ορηλία θά σ' αγαπούσε, αν προσπαθούσε νά γίνης καλή.

— 'Η Τόψυ δεν απάντησε, σήκωσε μονάχα τους ώμους της γιά νά δείξη τήν άμφιβολία της.

— Τι, δεν τό πιστεύεις;

— 'Ω! καθόλου! Δεν μπορεί νά με υποφέρει. Καμιά συμπάθεια δε νοιώθει γιά μένα. 'Αλλά τί με νοιάζει! είπε ή Τόψυ, κι' άρχισε νά σφυρίζη.

— 'Α, Τόψυ, τωχό μου παιδί! άλλ' εγώ σ' αγαπώ, είπε με δάκρυα στα μάτια ή Εύα, κι' εστήριξε τ' απαλό της χέρι στον ώμο της Τόψυ. Σ' αγαπώ, γιατί δεν έχεις μήτε γονείς, μήτε φίλους, γιατί είσαι μι'α δυστυχισμένη ψυχή, περιφρονημένη απ' όλους. Σ' αγαπώ και θά πιθυμούσα ν'άσουν καλή. Βλέπεις, Τόψυ, δεν είμαι καλά, δε θά ζήσω άκόμα πολύ. Πόσο λυπάμαι νά σέ βλέπω έτσι κακή. Γίνου καλή γι' αγάπη μου, θάμαι τόσο λίγο καιρό μαζί σας!

Τ'α μάτια της Τόψυ θόλωσαν έξαρνα χοντρά δάκρυα άρχισαν νά κυλάνε ένα-ένα στα μάγουλά της και νά πέφτουνε σ' ασπρο, τ' άγγελικό χέρι της Εύας.

Ναι, αυτή τή στιγμή μί' άχτιδα πίστης, ούράνιας αγάπης είχε σκίσει τό σκοτάδι

της ψυχής της κι' ή Τόψυ έκρυψε τό κεφάλι στην ποδιά της κι' έκλαψε με λυγμούς, ενῶ ή Εύα, σκυμμένη πάνω της μ' αγάπη, έμοιαζε μ' άγγελο, γυρμένο πάνω από μι'αν άμαρτωλή ψυχή πού μετανοούσε...

— Δυστυχισμένη Τόψυ! Δεν ξέρεις πως ο Χριστός όλους μ'α αγαπάει τό ίδιο; όσο σένα και μένα; Καθώς σ' αγαπώ γώ, έτσι κι' 'Εκείνος σ' αγαπάει, κι' άκόμα περισσότερο, γιατί είναι ποίο καλός από μένα. Θά σέ βοηθήση νά γίνης καλή, προσπαθήσει!

— 'Ω! γλυκειά μου Εύα, γλυκειά Εύα! σου τό υπόσχομαι! Θά προσπαθήσω όσο μπορώ. Θά γίνω καλή. 'Ω, τώρα μου ήταν άδιάφορο τί είμαι!

Ο κ. Σαίν-Κλαίρ άφισε τήν κουρτίνα νά πέση.

— 'Η Εύα μου θυμίζει τή μητέρα μου, είπε στην 'Ορηλία. Τό ίδιο μου λέγε κι' εκείνη: "Αν θέλουμε νά χαρίσουμε ξανά τό φώς στον τυφλό, πρέπει, καθώς ο Χριστός, νά θέσουμε τό χέρι μας πάνω στο κεφάλι του. Νά, πού τό εφαρμόζει αυτό ή Εύα.

— Πραγματικά, πάντα είχα μι'αν αντιπάθεια γιά τήν Τόψυ, ποτέ όμως δεν μπορούσα νά φανταστώ πως τό ήξερε.

— Πίστεψε, πως τ'α παιδιά πάντα έχουν αυτή τή δύναμη. Ποτέ μι'α ψυχή παιδιού δε γελιέται σ' αυτό τό ζήτημα. Και ποτέ ή Τόψυ δε θά νοιώση εύγνωμοσύνη γιά σένα, μ' όλες τις περιποιήσεις σου, αν δεν φύγη απ' τήν καρδιά σου αυτή ή αντιπάθεια.

— Και όμως δεν μπορώ νά τήν νικήσω! μου είναι πολύ δύσκολο.

— 'Η Εύα όμως...

— 'Ω! ή Εύα! είναι όλη αγάπη! Κι' όμως τί άλλο κάνει παρά ό,τι κι' ο Χριστός; Θάθελα πολύ νά της μοιάσω.

— 'Η Εύα μου δίνει μαθήματα.

— Δεν είναι ή πρώτη φορά πού ένα μικρό παιδί γίνεται δάσκαλος μεγάλου ανθρώπου, είπε ο Σαίν-Κλαίρ σοβαρά. ('Απ' τήν «Καλύβα του Μπάμπια-Θωμά»).

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑ

ΑΝΘΟΦΥΛΛΑ

3

— Ανθίστε, ω, ανθίστε, λιγερές του κάμπου μου 'Ανεμώνες, Νά μου μιλήσετε γιά παλιούς, καλύτερους χειμώνες...

Κι' αν της καρδιάς μου νοιώθετε τ'α λόγια τ'α θλιμμένα, Νάκούστε γιά μελλούμενους χειμώνες κι' από μένα.

4

Σιμά στο γέρο-πλάτανο και στη γρηά 'Εκκλησούλα, Τό σπίτι μου άντικρύζατε, ω εύτυχισμένοι χρόνοι!

Κι' εσύ, καίμ'ε μου, ερχόσουν πάντα κάθε βραδυούλα, Γιά νά καθήσουμε μαζί σταπόμερο μπαλκόνι.

ψ. κ.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. LE ROY]

Η'. (Συνέχεια)

— Έτσι φορτωμένοι, πέρασαν τό γεφύρι, κατέβηκαν στην έγρη κι' από κεί, αφού έχούνησαν ρυθμικά λίγες στιγμές τό ανθρώπινο φορτίο τους, τό πέταξαν στη μέση του ποταμού.

Κακόμοιρε Πιερρότε!... (*)

— Καληνύκτα σου! ύπνο άλαφρό! εύχήθηκε σαρκαστικά ο 'Αράπης.

— Και πολλά χαιρετίσματα έκ μέρους μου στά ψάρια! έπρόσθεσε ο 'Αρλεκίνος.

Και παίρνοντας τ'α πόδια τους στους ώμους, οι δυό κακοϋργοι χάθηκαν στο σκοτάδι.

— 'Εκεί-πέρα, ψηλά, στη σκοτεινή του κι' έρημη σοφίτα, με μόνη συντροφιά τή γάτα, πού λές και συμμερίζουνταν τήν αγωνία του και τόν έκοίταζε με τ'α μάτια της πού φωσφορίζαν, ο Μπάμπια-Μιστανφλούτος περιμένε τήν επιστροφή του Πιερρότου.

Τή στιγμή πού κτυπούσε μι'άμισυ τό ρολόγι της γειτονειάς (**) τού φάνηκε σ'α νάκουσε από κάτω, στο διάδρομο, τό τρίξιμο πόρτας πού τήν κλείνουν με προφύλαξη, και συλλογίσθηκε :

— «Νά, οι παστρικοί μας γυρίζουν. Κι' ο Πιερρότος δεν θάρρηση.»

'Αλλά πέρασαν ώρες, ο ούρανός έφώτισε στην ανατολή, βγήκε κι' ο ήλιος, πού οι πρώτες του ακτίνες έπεσαν στο παραθυράκι της σοφίτας τού Μιστανφλούτου, — μά ο Πιερρότος δεν έφάνηκε γιά νάνακοινώση στον φίλο του τό αποτέλεσμα της κατασκοπειάς.

— 'Ο γέρος δεν μπόρεσε πιά νά βαστάξη: σηκώθηκε, κατέβηκε στο πρώτο πάτωμα και κτύπησε τήν πόρτα τού νέου.

Κανείς δεν τού άποκρίθηκε.

Τότε γύρισε τό πόμολο, έσπρωξε τήν πόρτα πού άνοιξε άμέσως, και μπήκε στην κάμαρα.

Κανείς! Και τό κρεβάτι στρωμένο, άπειρακτο.

Στό θέαμα αυτό σφίχθηκε ή καρδιά τού γέρου, γιατί άμέσως προαισθάνθηκε κάτι κακό.

— Δεν είναι άλλο, συλλογίσθηκε, αυτοί οι κακοϋργοι θά τόν έσκότωσαν!

Δεν ήξερε τί νά κάμη: Νάνακοινώση τις ύποψίες του στον κ. Κάσσανδρο; Τώδρισκε περιττό. 'Ο κουτόγερος εκείνος, ξετρελλαμένος με τόν πρίγκηπα του και τόν μαρκέζο του, δεν θάκουγε τίποτα και θά τόν έστελνε στο διάβολο.

Σέ λίγο θάβλεπε τήν Κολομπίνα. Με

(*) 'Ιδε εικόνα φύλλου 41, σελ. 325.

(**) 'Ιδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 333.

τήν πρόφαση πως θά τού φέρη τ'α γάλα του, θά πήγαινε νά μάθη γιά τόν φίλο της. Μά τί θάλεγε στο δυστυχισμένο κορίτσι, πού ως χθές άκόμα είχε τόση έμπιστοσύνη και τόσες έλπίδες;

Αυτά συλλογίζονταν ο Μιστανφλούτος, αναποφάσιτος και καταλυπημένος, όταν άκουσε τόν 'Αρλεκίνο νά φανάζη στον διάδρομο:

— Σινιόρ Πιερρότε, σ'α παρακαλώ, ...μπορείτε νά μου δανείσετε τήν πέννα σας; Θέλω νά γράψω μι'α λέξη.

— 'Ο Μιστανφλούτος ανατρίχασε και, από τό κατώφλι της πόρτας, άποκρίθηκε, προσπαθώντας νά διαβάση στο πρόσωπο τού 'Αρλεκίνου τήν έντύπωση πού θά τού έκαναν τ'α λόγια του :

— 'Ο Πιερρότος χάθηκε, κύριε 'Αρλεκίνε. 'Εχω νά τόν ιδώ από χθές τό βράδυ κι' άνησυχώ πολύ. Τί νά έγινε;

— 'Ο 'Αρλεκίνος δεν έταράχθηκε καθόλου.

— Θά βγήκε πρωί-πρωί, άποκρίθηκε, και βέβαια πού θά γυρίση σέ λίγο.

— 'Αλλοίμονο! είπε θλιβερά ο Μιστανφλούτος μ'αυτός δεν κοιμήθηκε απόψε στην κάμαρά του.

Τό κρεβάτι του είναι άνέγγιχτο.

— Μπ'α διάβολε! Αυτό, πραγματικώς, είναι σοβαρό.

— Τί λέτε σεις, κύριε 'Αρλεκίνε;

— Φοβόμ'αι μήπως ο αγαπητός μας σύνοικος νυκτώθηκε απόψε σέ κανένα έρημο δρόμο και τήν έπαθε.

— Θέ μου!... έτσι λέτε;

— 'Αμ όπως κατάντησε τώρα-τώρα τό Παρίσι!...

— Βέβαια! συμπλήρωσε ο Ραντι-Γκρί, πού άκουσε τήν όμιλία και βγήκε κι' αυτός, μπορεί νά τόν σκότωσαν τίποτες κακοϋργος!

Στά λόγι' αυτά, μι'α σπαρακτική κραυγή άποκρίθηκε. Γύρισαν όλοι κι' είδαν τήν Κολομπίνα, πού στέκουνταν κατάχλωμη στη μέση τού διαδρόμου, με τό γάλα στα χέρια. 'Ετρεμε σύσσωμο τό καίμένο τό κορίτσι και τους κοίταζε με γουρλωμένα μάτια.

— 'Ακουσα καλά; ψιθύρισε, έτοιμη νά λιγοθυμήση. Κύριε Μιστανφλούτε, κύριε Πρίγκηπα, κύριε Μαρκήσιε, σ'α παρακαλώ, σ'α ικετεύω, πητέ μου πως παρακαλού!

— 'Αλλά ο Μιστανφλούτος ήταν τόσο

ταραγμένος, ώστε δεν εύρισκε νά πη λέξη, ενῶ οι δυό κακοϋργοι, σκύβοντας ύποκριτικά τ'α κεφάλια, έδειχναν τάχα τόν βαθύτερο οίκτο.

— 'Αχ, Θέ μου! φώναζε ή Κολομπίνα. Δεν μου άποκρίνεσθε; ... Είναι λοιπόν αλήθεια; ... Δεν ύπάρχει πιά ο δυστυχισμένος μου ο Πιερρότος;

— 'Όχι δά, Κολομπίνα, μπόρεσε τέλος νά πη ο Μιστανφλούτος, πού προχώρησε γιά νά κρατήση τό κορίτσι, δεν πρέπει νά πελπισθούμε άκόμα. 'Ο Πιερρότος λείπει από χθές, είναι αλήθεια, άλλ' αυτό δεν σημαίνει πως τού συνέβη κάποιο κακό. Μπορεί κάλλιστα νά πήγε στο νοσοδ'ου, τού κύρ Γερόλυμου Πουαντύ, πού είναι πολύ άρρωστος, και νά ξενύχτισε κοντά του. Σέ λιγάκι θά τόν ιδούμε νά γυρίση, και θά γελάση βέβαια πρώτος με τήν άνησυχία πού μ'α προξένησε.

Μά ή Κολομπίνα, κλαίγοντας, έγνεψε «όχι» με τό κεφάλι της. Στην άπελπισία της, δεν ήθελε νά δεχθή κανέναν είδους παρηγορία.

Τήν στιγμή εκείνη, ο κ. Κάσσανδρος, πού είχε άκούσει από κάτω τή φωνή της κόρης του, παρουσιάσθηκε και ρώτησε τί συμβαίνει. Κι' όταν έμαθε πως ο Πιερρότος ήταν ή αίτία όλης εκείνης της ταραχής, εθύμωσε φοβερά.

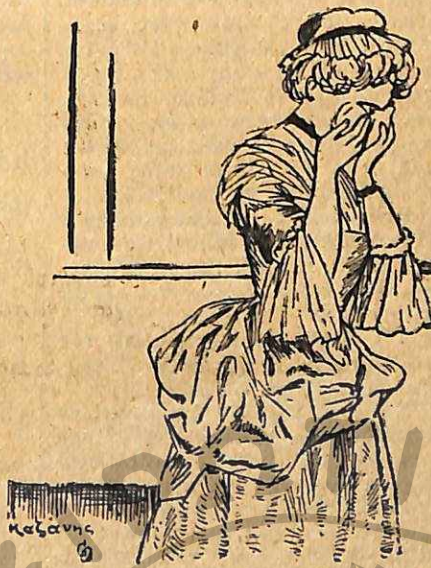
— 'Ωχ αδελφέ! έφώναξε. Δεν πάει νά τόν σκότωσαν, νά τόν έπνιξαν, νά τόν έκαψαν, νά τόν κρέμασαν; 'Εγώ δεν δίνω πεντάρα! 'Ακούς εκεί πού θάρρωστηση τώρα ή κόρη μου γιά ένα καληόπαιδο, πού δεν αξίζει γιά τό κόπο ούτε νά τό συλλογίζεται. 'Ομογάλακτος, λέει, αδελφός. Μη σώση!... 'Α, νά μου κάνη τή χάρη! 'Αν τολμήση νά ξαναπαρουσιασθ' εδώ, θά τόν δώσω!

— 'Επειτα, αλλάζοντας άξαφνα έκφραση προσώπου, χαιρέτησε τους αγαπητούς του φίλους Ραντι-Γκρί κι' 'Αρλεκίνο και, σπρώχνοντας περιφρονητικά τόν Μιστανφλούτο, πού θέλησε νά διαμαρτυρηθ'η, άρπαξε τήν Κολομπίνα από τό χέρι και κατέβηκε μαζί της.

— 'Ο 'Αρλεκίνος κι' ο Ραντι γύρισαν κι' αυτοί στην κάμαρά τους, κι' ο Μιστανφλούτος, μονάχος, πήρε τό γάλα πού είχε άφψει ή Κολομπίνα κι' άνέβηκε στη σοφίτα του, συλλογισμένος.

(Έπεται συνέχεια)

Κ. ΑΛΚΙΑΔΗΣ

«Η Κολομπίνα, κλαίγοντας, έγνεψε «όχι»...» (Σελ. 341, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ήταν εκεί κοντά ο' ενός μαγευτικού λόφου εν' άπανεμο μέρες πολλές οικογένειες πούχανε κάποια συγγένεια ή κάποια φίλια συναμειψύ τους. Έβλεπες εκεί τη σμυρτιά, την κουκουμάρα, το μουρίζ, τη σπερδούκλια (ασφώδελος), σάλλο κύκλο το θυμάρι, το θρουμπι, την ιεροβοτάνη με τη διαπεραστική της μυρουδιά, το μύρτο, την άλση, παρέκει την άψιθιά, τη σπογγαλιά, το σαράγγι — πικρόγλωσσο όπως πάντα του —, την τσουκνίδα, το ριζόλι, την αγριαγκινάρα, παρικόθενες την νάτα, τη σπαρτίλγα, τη λιοφάτα, την κωνοπίτα, λίγο παρα πέρα τη μπαρμπάρδα, τη μαντσουράνα, το βασιλικό και λίγο μακρύτερ' ακόμη τη νάρδο, τη σμίονα και το λιβανο. Έβλεπες εκεί τη φασκομηλιά, την άλφασκιά, τη ρίγανη, την άνηθο, το μάλαθο, το σιγάρι, τη λαφάνα, την τσάρεξα και σε σχετική απόσταση, το άφιδόνι, τον άπηναν, τον άμραντο, το μη μου-άππου κιαυτόν ακόμη το μανδραγόρα, έτσι παράμερα, και γύρα γύρα φτέρες, δεινδρομολόχες, άγριομολόχες και φράουλες. Ήταν εκεί ύσκα και μαντινάρα ένα σωρό. Άγρωστη και άλφασκιά, δάφνη και νάρκισσος και τσιριμνίζελε. Σκορπισμένο έδω κι' εκεί το χαμομήλι, ένα ήλιοτρόπιο σε μιάν άκρη, λίγες μαργαρίτες σε μιάν άλλη με μερικά δάλια και μερικές κίτρινες βιολέτες συντροφιά. Γύρα γύρα βατσουνιές, άγριοτραναφυλλιές, άγριοπιπεριές, φραξυλάνη και βλήτορα άγρια μ' άγάμεσό τους τα μυρωμένα φληξούνα και τις ντροπαλές παπαρούνες. Κι' αυτά πάλι τριγυρισμένα από άνακίες, έλατα, πεύκα, τσέρα και γράβους' από ντουσκάρια, κέδρα και πορνάγια ή σχοιναριές άλλο τίποτα. Έκει πέρα γαύρος και όξυα και λογγής λογγής δένδρα, φυτά και λούλουδα. Το μελισσοβότανο, το φιδόχορτο και το σελλυκύριο (κίκι)—άπ' αυτό βγαίνει το ριτσινέλινο) κοντά σ' ένα ριζάμι κυτούσαν με περιέργεια μά και μ' άγάπη ένα νέο τους γείτονα. Ός τα χτές άκόμα δέν ξεράνε από που τους ήλθε και ποιος τόν έφερε. Από κοντά ως τόσο σήμερα το μελισσοβότανο είχε ρωτήσσει ένα μελίσι που βιαστικά παραμελώντας για λίγο την εργασία του του έλεγε τόσο παράξενα πράγματα. Και σάν ή άγορά ήταν γεμάτη στον κόσμο των λουλουδιών ρωτάνε και τάλλα για τόν καινούργιο σύντροφο. «Άγε μας να ζήσης και να μη σε πατήση κανένας, έπλαν τού μελισσοβότανο, για το καινούργιο μας σύν-

τροφο». Τό μελισσοβότανο κούνησε τα φύλλα του κι' άρχισε την ιστορία του κι' όσο μιλούσε κουνούσε τα φύλλα του περισσότερο κι' έδιν' έτσι με τó κούνημα ένα χρωματισμό στα λόγια του. Και τα ψηλότερα φυτά γέγνανε πρὸς τα κάτω για να μη χάσουν λέξη.

«Η Παναγιά— τα φυτά όλα γύρανε στάκουσμα της λέξης — έτσι άρχισε την ιστορία του το μελισσοβότανο — ταξίδευε με το παιδί της—. Στο δρόμο απόστασε και μπήκε σε μιά καλύβα για να ξεποστάσει.

«—Η νοικοκυρά, είχε κι' αυτή ένα παιδί, βρέφος άκόμα άσχημο— καθώς λένε—, κι' έκλαιγε, έκλαιγε, όλο έκλαιγε. Η Παναγιά, σάν τó ελδε έτσι κλαίμενο, τó λυπήθηκε και τούστισε στο στόμα του λίγο γάλα απ' τó στήθος της.

«Και τó παιδί μέρεψε κι' έγινε στη στιγμή όμορφο. Ο μολάλας τος με τó Χριστό. Και ήτανε, συντροφία μου, ένας από τούς ληστήδες που σταυρωθήκανε μαζί του, έτσι λένε, αυτός που τού έλεγε: «Μνήστητί μου, Κύριε...» Ναί! ναί! Και σά ξεπόστασεν ή Παναγιά πήρε κι' έπλυνε τó σκουτάκι τού παιδιού της. Κι' εκεί που έπερτε τ' απόπλυμα εκεί δά φύτρωσε κι' ένα χορτό... Και τó χορτό εκείνο είναι ό καινούργιος μας σύντροφος. Τό μελίσι μούπε πως τó λένε δύοσμο».

Τά φυτά όλα σάν άκούσανε την ιστορία, χαμηλώσανε ως κάτω στη γη. Κι' αντίκρισαν τó δύοσμο μ' άγάπη. Σάν πέρασε κάμποσος καιρός, ένα μεριμήνη σκαρφαλωμένο σ' ένα πεντάγευρο (ή άρνόγλωσσο), τούς έλεγε πως είχαν άκούσει σ' ένα μακρινό του ταξίδι, που θά σάς τó διηγηθώ καμμία άλλη φορά, πως τó δύοσμο χρησίμευε και για φάρμακο σε μερικές πληγές. Ήταν χρήσιμο, χρησιμώτερο ίσως απ' αυτό. Κι' αντίκρισαν τó δύοσμο με σεβασμό...

Πέρα εκεί που τα γάργαρα νερά μιας κροστάλλινης πηγής σχηματίζανε μιά λιμνούλα, εκεί πέρα φάνταζε κι' ένας κρινός...

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ

Τ' άγεράκι φουσούσε απάλά, κι' εγώ, άκουμπισμένος στο παράθυρό μου, θαύμαζα την όμορφιά της φεγγαρόφωτης κείνης βραδιάς.

Κάτω μακρυνά, ή θάλασσα φάνωνταν άτλειωτη, και σά ήσυχά νερά της γοργά-γοργά, γλιστρούσαν οι βαρκοούλες σ' άνοιχτά... Ο αντίλαλος όμορφου τραγουδιού, πού ίσως κανένας ναύτης τραγουδούσε, έφτανε ως τ' αυτιά μου.

Αγάργι' άνάργια, περνούσαν οι ρωμαγνικοί διαβάτες, που γύρι-

ζαν απ' τόν περίπατό τους' μά σε λίγο κι' αυτοί έπαψαν να περνούν... Τώρα τó σύννεφο, σιγά-σιγά, σκεπάζουσε τó φεγγάρι, Παντού άπλώθηκε σκοτάδι, παντού ήσυχία, και μονάχα ή γλυκειά φωνή τού τραγουδιστή χάιδευε την άτμόσφαιρα...

Άδελά τότε έφερα στο νού μου τή μαύρη κι' άραχνη νύκτα, που οι Τούρκοι μας έδιωξαν από τόν τόπο μας, τά κλάμματα και τις φωνές που έβγαζαν τά γυναικόπαιδα, τις άγριες στριγγλιές που άφιναν οι δήμείοι μας.

Κι' έκανα σύγκριση την νύκτα κείνη, με τις όμορφες αυτές και φωτεινές νύχτες που οι Μικρασιάτες, κι' οι άλλοι Πανέλληνες στεραιτώδες, μάς γυρίζουν πίσω, στήνοντας τó άγιο σύμβολο της Δευτεριάς, της ισότητος και τού πολιτισμού— στα ιστορικά χρώματα της πολυπαθής μάνας μας, της γλυκειάς Μικρασίας.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Κάθε βραδυ τού ήλιου τ' αντιφάγισμα πριν γύρει πίσω απ' τού βουνού [τη ράχη στην έρημη άκρογαλιά σκορπίζεταί του μαύροι γύρ' όρθώνονται οι βράχοι

Και μού θυμίζει τά παλιά τά χρόνια μου τά όμορφα παιδικά μου χρόν [για που άξέγνοιαστα παιδιά εκείθε παίζαμε και ψάλλαμε σάν τά μικρά τ' άη- [δόνια

Κι' άκόμα τó μικρό θυμούμαι [λόφο μας με τή φτωχή εκείνη την καλύβη που ή κάθε πέτρα, ό κάθε σβώ- [λος του πόσες λαχτάρες και χαρές δέν [κρύβει!

Μά τώρα αυτά χαθήκανε κι' έ- [σβήσανε με τó γοργό τó πέρασμα τού [χρόνου μεσ' την καρδιά άφίνωντας, τή [δυστυχία, τή θύμηση για σύντροφο τού [πόνου.

Έτσι περνά ή ζωή μου, με τών [χρόνων μου που διάβηκαν, άνάμνηση μονάχη, που φέρνει πάντα τού ήλιου τ' [άντιφάγισμα πριν γείρη πίσω απ' τού βουνού [τη ράχη.

Τίμος Ροδοκλής

ΔΕΡΟΠΛΑΝΟ

Έξαφνικά τó βούισμα της έλικος μέκανε να τρέξω στο παράθυρο. Τάεροπλάνο περνούσ' πάνω από τó σπίτι πολύ χαμηλά. Τό παρακολουθούσα με τά μάτια, τρά-

βηξ' όλόισια, όσο πήγαινε μί- κραινε, σε λίγο δέ φάνοιταν παρ' ένα λευκόχρυσο στίγμα στο βαθύλαλο ουρανό, σάν άχτίνα που παραστράτησε κι' έχάθη σά βάθη τού άπειρου. Κι' όλο φεύγει κι' όλο μακραίνει, θαρρεί κανείς πως τώπιασε τρελλή επιθυμία να φύγη, να ξεμακρύνη απ' τή γη να πάη άλλου να ξεκουραστή ύστερ' απ' τις μακρινές πτήσεις του. Ύστερα γυρίζει σά μετανοημένο κι' άρχίζει να χαμηλώνη σά να θέλη να ζήτηση συγγνώμη απ' τή γη.

Τό βούισμα της έλικος άκούε- ται καθαρά' τάεροπλάνο όλο πλησιάζει, περνάει πάν' από ένα κυπαρίσι' για μιά στιγμή φοβήθηκα πως θά τó σάση. Όχι! τó κυπαρίσι γλύνωσε και τó άεροπλάνο άρχίζει πάλι τά τρελλά πηνίδια του, και φαίνεται στο λαμπρό ουρανό σάν μεγάλη φανταστική πεταλούδα που φτερουγίζει γύρ' απ' τó Αιώνιο φώς...

Κυθήρες

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Απ' τó Λεύκιμα μου]

Γράφατε μίαν ιδέαν ιδιικήν σας ή ξένην, τήν όποιαν να επιδοκιμάζετε.

—Οί μεγάλες διάνοιες σβύνουν πύλ γρήγορ' απ' τις μικρές, τ' άνθια μαραινούνται γρηγορώ- [τερ' απ' τά φύλλα!

(Τραγ. τ. Δευτεριάς)

—Τό ιδαιτικό πρέπει να καλ- [λιεργείται. Άργά ή γρήγορα θά καρποφορήση.

(Παγκόσμιο Όνειρο)

—Από πίσω απ' τή χαρά κι' απ' τó γέλιο μπορεί να ύπάρξη ένας χαρκατήρ σκληρός, άγριος κι' άνώμαλος. Από πίσω απ' τόν πόνο όμως είναι πάντα πόνος. Ο πόνος αντίθετος πρὸς τή χαρά, δέν φορεί προσωπίδα. (Κύκνος)

—Θυσίαζε τόν εαυτό σου για τήν ευτυχία τών άλλων. (Φαίδρα)

—Αν θέλεις να σε άγαπούν οι άνθρωποι και να είσαι όφελίμος στην κοινωνία, να κάνης πάντα τó καθήκον σου. (Ανοικτόκαρδ)

—Η προσπάθεια πρὸς άπόκτη- [ση τού καλλίστου είναι τού καλ- [ού ή άπώλεια. Όταν λείπη ή άφύκη τού ήλιου άς φωτίξη τούλάχιστον ήμιά τó φέγγος τó άγνόν των ά- [στέρων. (Πειρακτής)

(Τέλος)

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρώτησαν μιά μέρα τόν Κουρ- [κεφαλάκη:

—Πώς ονομάζεσαι;

—Όνομάζομαι σάν τόν πα- [ρα μου.

—Κι' ό πατέρας σου;

—Σάν και μένα.

—Κι' ό δύο σας λοιπόν πού [όνομάζεσθε;

—Ό ένας σάν τόν άλλον.

—Εστάλη υπό τού Υπαρ Παι- [δείας

—Ό Δι δ α σ κ α λ ο ς: — Σ- [τάματα τού ύποκοριστικόν του α- [πο Μ α θ η τ ή ς: — Έξη πα- [τέταρτο!

—Εστάλη υπό τού Θουρίου Υπα- [δείας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδών την λύσιν με 10 λεπτά ή λάβη άπλως μέρες εις τήν Κλήρω- [ση. Έάν θέλη να δημοσιευθ ή και τώ- [μα του εις τούς Άύτας, πρέπει να έ- [κλεισθ λεπτά 25 εις γραμματόσημον.

α.) Παίγνιον

Εστάλη υπό τού Κύματος

μα	μη	θη	χουν	λη	ελ	μα
δυ	δων	προ	α	τες	ων	θω
ρε	ρων	σαν	ε	ναι	μιν	νι
να	σο	στο	οι	χρυ	φο	ρα

Άρχισον ιστορικών επίγραμμα περίφημον.

β.) Άστετα παροράματα Εστάλη υπό τ. Στρατηλ. τ. Έλλήνων 1.—Έξονος χτένιζε. 2.—Τά ψάρια είναι νόσος. 3.—Η χειμών είναι χώρα τού σου.

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεζ Εστάλη από τó Κόκκινο Προσωπεύ Ps - ds - nills - hnns - nills Νάναγνοσθη τó Φωνηεντόλιπον ύμνο.

Λύσεις τού 40ου φύλλου α.) Πέρας έπιτέλει μη άποδει- [ών.—β.) Ρόμη.—γ.) Qui vent fin, vent les moyens.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, τήν 18 Σεπτεμβρίου 1919. Στερεότυπον: Δέν άπαντώ εις έ- [ρωτήσεις και άπορίας, πού εύ- [κολα βλασκεί κανένας την άπάν- [τησιν και τήν λύσιν στον «Όδηγόν τού Συνδρομητού», άμα τόν δια- [βασή προσεκτικά.

ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΩΜΑΤΟΣ

Ο τρέχων Διαγωνισμός Εξεπλω- [ματος διά τó 1919 θά έλγης τήν 30 Σεπτεμβρίου και τώρα έπερτε να προ- [βέξω τόν νέον διά τó 1920, ό ό- [λος, κατά τó σύνθεσι, θάρχιζε από τούς «Όκτωβρούς. Κατ' αήτησιν όμως άλλων διαγωνιζομένων, άπεράσισα παρατείνω τόν Διαγωνισμόν τού- [ν μέχρι τέλους Νομβρίου έ. έ.

Ο νέος διά τó 1920 θά προκη- [γθ ή άργότερα και θάρχιση από 1ης Σεπτεμβρίου, δηλαδή μαζί με τó έτος 1920 και με τόν τόμον. Έντωμεταξύ διαγωνιζόμενοι ά: εντείνον τó ξε- [πλωμά των, διά να φθάσουν ύψηλό- [τα από εκεί που εύρισκονται σήμερον.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Η Διεύθυνσις της «Εταιρείας τού Ελληνικού Θεάτρου», τού όποιου ο- [ριστος σκοπός είναι ή προαγωγή τή: [ηθικής θεατρικής παραγωγής, θά έ- [κτελέξη τήν 25ην παράστασιν τών «Φοιτητών» τού κ. Ξενοπούλου. Πρώ- [τος θά είσι με τó έργον αυτό έγκαινιά- [σιν τή σειρά τών πρωτοτύπων ελληνι- [κών πού έπαίξε και θά παίξη ή «Ε- [ταιρεία» και δεύτερον, διέτι οι «Φοι-

τητα» έσημείωσαν μίαν πολύ μεγάλην έπιτυχίαν τού ύδατος, άφού εντός μιας μόνης περιόδου φάνουν τας 25 παρα- [στάσεις, —σπάνιον πρ' άγμα δια δραμα- [τικών ελληνικών έργων!

Η πανηγυρική αυτή παράστασις δέν ξέσω άκόμη πότε θά γίνη, και άν θά είναι έσπερινή ή άπογευματινή. Σας τó λέγω όμως από τώρα διά να είσθε έτοιμοι να παρευρήςτε και να συνεορτάσετε με τόν αγαπητόν σας Φαίδωνα.

Προσοχή! Άπό τó σημερινόν φύλ- [λον άρχίζει τó ωραιότερον, τó δραμα- [τικώτερον μέρος τού «Χωρίς Οικογέ- [νεια». Είναι αυτή ή φοβερά πλημύ- [ρα τού άνθρακωρύγιου, πού έκράτησε φυλακισμένους τσέες ημέρες τόν δυστυ- [γή Ρεμή με μερικούς άλλους έργατες. Τέτοιες σελίδες, τέτοιες σκηνές, σάν αυτές πού θά διαβάσετε τώρα, δέν ύ- [πάρχουν σε άλλο μυθιστόρημα! Θέ- [τε ιδιαιτε.

Αέλα Α. Π., πολύ ώρατο τó θέμα τού διηγήματος πού μού έστειλες. Τό ύφος όμως, τó γράψιμο, όχι άντάξιο. Γι' αυτό, με λύπη μου, δέν μπορώ να τó δημοσιεύω.

Εδίδασκα τά «Ποῦτα» σου, Πα- [τριωτική Ένωσις. Είναι έξυπνα, νό- [στιμα, αλλά όχι τεχνικά. Η σιγούρη- [γα σου προπάντων χωλαίνει κι' έχει άκόμη άνάγκη να γυμνασθής. Έργά- [ζου! Έχεις πνεύμα και μπορεί μιά μέρα να γίνης ένας καλός σατυρικός.

Γιατί όχι, Κόκκινε Βράχε; Κι' από τρείς μόνο μπορεί να ποτελεσθ ή Έ- [νας Σύλλογος και να εργάζεται σάν να ήταν από δεκατρείς. Άλλως τó λέει και τó λατινικόν: tres faciunt colle- [gium (τρείς κάνουν έταιρεία).

Αν έχη σχέση ή έκκεντρικότης με τή μυστικοπάθεια, Άρειά; Κίποια βέβαια. Ένας μυστικοπαθής είναι και έκκεντρικός. Άλλά κάθε έκκεντρικός δέν είναι και μυστικοπαθής.

Ναί, Γοργή Ψαροπούλα, τά ποιή- [ματα της Ψευτικής Κουκλίτσας κά- [νουν τ' όλους μεγάλη εντύπωση. Και μού έστειλε κάμποσα για να τής δη- [μοσιεύσω, όλα ώρατα, όλα με γνήσια έμπνευση και τέχνη.

Δυσχερηνμένη μαζί σου, Πικρο- [δάφνη, όχι, δέν είμαι. Ελπίζω όμως να μη με παραμελήσ η άλλη φορά τόν καιρό... Ναί, όλοι αυτοί έχουν τó δι- [καίωμα να ψηφίσουν.

«δου τί θα κάμω με τήν Σ. Σ. Σ., Ποντικάκι: Άπ' αυτά πού έχω τώρα, θά δημοσιεύσω όσα μπορέσω μέχρι τέ- [λους Νομβρίου. Τά υπόλοιπα θά τά πετάξω όλα. Κι' από 1ης Δεκεμβρίου θάρχισω να δημοσιεύω τά καινούργια πού θά μού έστέλλετε. Όστε σ' άλγον καιρό θά προκηρύξω ότι δέχομαι.

Φρονώ, Μεσσηνιακή Ακτ ή, ότι τά παιδιά πρέπει να μαθαίνουν καλά τά μαθήματα τού Σχολείου. Άν πέντε- [τά βήκαν μεγάλοι άνδρες χωρίς να εύδοκίμησουν πολύ στο Σχολείο, δέν σημαίνει τίποτα. Πρώτον, αυτοί έδιά- [σχασαν ύστερα μονάχοι τους. Δεύτερον, είναι άλλοι χιλιάδες, μυριάδες, πού δέν έκαναν τίποτα στη ζωή τους, γιατί δέν έμαθαν γράμματα στο Σχολείο, όταν έπρεπε, και κτυπούν τó κεφάλι τους. Λοιπόν;

Η γνώμη τού Τραγουδιστή της Δευτεριάς για τó ζήτημα πού άναλί- [νησε τó Φίδρο τού Δεβάντε, είναι

ότι: «πρέπει κανένας από μικρός-μικρός να μαθαίνει πώς ή ζωή δέν είναι απα- [μένη με ρόδα, μά και με άγκάθια τις πιδ πολλές φορές. Γι' αυτό τó παιδί πρέπει να διαβάζη άνάκατα θλιβερά και εύθυμα». Όρατα! όχι όμως μόνο θλιβερά, ούτε μόνο εύθυμα.

Πανελλήνιον Όνειρον, σ' εύχαρι- [στούμε για τó ξεπλάσμα σου ύπερ τών «Φοιτητών» και για τις φωτογρα- [φίες αυτές πού σε παριστάνουν στο Γυ- [μναστήριο έτσι ώριτο, δυνατό άθλητή.

Χίλιες εύχες για τά γενέθλιά σου, Σπαραφοντοήλε. Μπήκες στα 15 και στην Γ' τού Γυμνασίου, ή, δέν είσαι πιά μικρός. Ναί, στείλε μου τή φωτο- [γραφία πού είλαμε με τήν εύκαιρία αυτή, για να σε ιδώ.

Όραίος Έπιστολός μού έστει- [λαν αυτήν τήν έβδομάδα και οι έξης: Τριανταφυλλένια, Άγγελος Φθιτός, Μεγάλη Ίδέα, Αμόλυτο Δάβαρο, Άρελής Χιωτοπούλα, Δημοκρατία, Δάριος της Μουσικής, Νικήτας Πε- [τρούτσος, Γρηγόριος Ε', Έθνικόν Έγερτήριο, Τροπαιοχός Έλληρ, Ξανθός Ίππότης, Φεμινίστρια, Τραυ- [ματίας τού Σκαθ, Διπλάνον, Ανα- [γνωσνηθείσα Έλλάς (τρείς), Σμυ- [ναϊκό Άκρογαίλι και Πατρίς τών

Ήρώων.—Έπέστελες τας παραγγε- [λλας των και τούς εύχαριστώ όλους για τά καλά τών λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή ά- [νανοεύεται, άν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος, ό. 2. Τά έγκρινόμενα ή άνανοεύμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νο- [εμβρίου 1919. Όσα συνοδεύονται από ά άνήκον εις άγόρια, και όσα από Κ εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Χουσόφρεση Έλπίδα, ά. (ΔΤ). Έλευθέρα Κρήνη, ά. (ΝΠ). Απομονηθείσα Υπαρξίς, ά. (ΜΝ). Υπομονητική Θέλησις, ά. (ΣΓ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τó πολύ προτάσεις λεπτά 50 Διά τας περιλήπον 10 λεπτά ή λέξεις.

Μ. Μ. επιθυμούν να ταλλάξουν: —ή Δημοκρατία με Πατρ. Δστέρα, Άήτ. Κορη, Μικρ. Δσβ.—ό Λύ- [της Γορδιόν με Ίδ. Έλλάδα, Θεο- [σαλ. Πελαο, Δουκ. Δσμερ., Μα- [χαβαρ.—τó Κύμα τού Αίγαλου με Φων. Τ. Ήπειρ., Διμ. τ. Κύνης, Ναντοπαύα —ό Ροήκω τού Γέ- [λωτος με Ψυχ. τ. Άπειρ., Δικην. τ. Νεζλ., Κίσκι τ. Μυτιλ., Κοκ. Κερασ, Δέναν, Μαδυτοπούλ.—Δε- [ροναυτοπ.—ό Μαγεμένος Βοσκός με Γλυκογόρ. τ. Δεντ., Άγγ. Κα- [μείλ., Μεγ. Ίδαν, Μαγεμ. Βιοή, Έλληνοπύρ. Διαβολοκόρ. Ιουδίσ.

—τó Πανελλήνιον Όνειρον με Άλ- [κην, Γοργ. Ψαροπ., Ποσειδ., Διπλά- [νον, Δημοκρατία, Διαβολοκόρ.—ό Κα- [λικάντζαρος με Δσξασμ. Γιαταγ., Αδα Άρεκ., Ίππότης, Τύχ., Φιλεν- [λεούτ. Έλλ., Δέναν, Έλληνοπύρ., Δελέν.—ή Πατριωτική Ένωσις με Άγιοποστόλ., Αθροποταμ., και με όλας τας Ζαμυνθίδους —ό Άεμο- [στροβίλος με Ζωρη. Άνθ. Μυστηρ. Ίππότης, Αδα Άρεκ., Μεσσηρ., Άλκην, Δέναν, Χαογεννημ., Κομο- [κράτ., Έλδαν, Βελδβ., Φαντάζιο.

—ό Φιλόπατρις Έλληρ, με Γοργ. Ψαροπ., Άγγ. Καμείλ., Νερόδ. Ά- [λόνη, Τρελ. Νεστ., Ρομπίν, Ποντέ,

Τιάοκ.—ή Ίδανικότης με Μεσσηρ. Άκτ., Όλιμ. Ψυχ., Ξεπερ. Δσρόδ., Σβέντζον, Ρομπίν, Χαογεννημέ- [νην, Δέναν, Άλκην.—τó Τρελλό Διαπλαστούλο με Μικρ. Ήγεμον. Κναν, Δσβ., Άσση, Όλιμ. Καοδ., Άνεμοστρ.—ή Πανελλήνιος Έλπίς με Ένδοξ. Νίκ., Καβέρι, Έλληρ Τρόπ.—ή Απομονηθείσα Υπαρξίς με Πατριόν Δουλ., Μεγ. Έλλάδα, Έλπ. τ. Σκλ., Όζορ. Δαδ., Με- [λαγχ. Κορφατοπ., Τιάοκ.—ό Λύ- [της τού Γορδιόν με Ψεύτ. Κουκλ., Κλέφτ. Βόλι, Τραγ. τ. Δεντ.—ό Σπαραφοντοήλε με Αδα Άρεκ., Φίδρο τ. Δεβ., Μικρ. Δσβ., Τζο- [κόντα.—ή Χόρις με Άγροπάπ., Σαφρ. Αλόη, Τροχάπια, Πειρακ., Άρειά και με όλους τούς μεγάλους

στα χρόνια.—ή Αθήν με Ξέν. Νεαν., Μεγ. Έλλάδα, Θεάν τ. Είρ., Νικήτ. Γαλανούλ., Άλκην, Όμηρον, Διπλάν.—ή Τροπαιοχός Έλλας με Μέλ. τ. Έλλάδ., Βενετο. Γορδού, Αύτοκρ. τ. Βυζαν., Τιάοκ., Άερο- [ναυτοπ., Άσση, Μεσσηρ. Άκτ., Κάκιν, Φαντάζιο.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Άεροναυτοπούλο (ώ- [ραϊά! βλέπω πώς είσαι πολύ άνη- [σχυλμένος) φωτογραφίαν έντός τού έτους) Μεσσηρ. (τι άτύχη- [μα πάλι αυτό! πόσο λυπήθηκα! άς περάση τούλάχιστον γρήγορ) Σούρον (γυμν. έστειλα) πάντα σου άπαντώ ναί, μπορείς) Ρυο- [λέττον (δέν κάνει) Σβέντζον (έχει καλώς) Μικρασιάτην (εύχαριστώ για τήν τσέη άγάπη) Δσξασμένο Γιαταγάν (όλα τά έγκρινόμενα ψευδώνυμα είναι ύποψήφια διά τó Δημοψήφισμα, συνεπώς και τó δικό σου: άν θά ψηφισθ ή όμως, πώς να τó ξερω;) Έπτάλοφον (λίγα λόγια και καλά εύχαριστώ πολύ) Ψαφιδέα (έλαβα, εύχαριστώ ό έ- [λάχιστος όρος δι' άγγελίαν πού άποτέλεται από όλιγοτέρας τών 11 λέξεων, είναι ό. 2. αυτό θά πη ότι και μίαν μόνην λέξιν άν έχη, 2 ό. άπαιτούνται) Ροδό- [χουον Βιολέτταν (ναί, να έλθης) Πειρατοάρον Κορητιάν (ά, όχι πα- [ράπονα! γιατί πρέπει να έφέρης τήν άγάπη μου ποιήματα τού Τ. Α. δέν επιθυμώ άκόμα σε βιβλίο) Φιλόπατρις Έλληνα (μιά έχω νομί- [ζω ότι πάντα σου άπαντώ: αί πα- [ραγγελίαι σου έξετελέσθησαν) ό κ. Φ. σ' εύχαριστεί πάρα πολύ) Άνοικτόκαρδον (έχει καλώς, θά σε περιμένουν) Θ. Γ. Κούλαν (να ιδρώσης, δέν χρειάζεται άδεια: και τόνυμα σ' θά τó εκλέξης) Τάγης (ώρα τα λές βραβείον έστειλα) Ίδανικότης (θα έστειλα) Ξεπε- [ρμένο Δσρόδ. (έλαβα, εύχαριστώ, έστειλα) πέρασαν πιά τούλάχιστον όλ' αυτά τά κακά: και ό κ. Φ. θά εύχαριστήθ ή) Βοσκοπούλαν τού Πηλόν (χαίρω πού έγενες καλά, γράψε μου) Μαρίδαν τού Αίγαλου (έλήφθησαν) Κ. Γ. Άγγ. (ό Κόκ- [κινος Βράχος) έχει έξαντληθ ή ό βιβλιοπώλης αυτός θά είχε κρύψει μερικά άντίετα, πού τά έβγαλε τώρα, να τά πωλήσ ή δ δραχμές τó ένα! Κόδρικων (έστειλα) θερμιά συγχαρητήρια) Τροπαιοχόλον 11 (ό κ. Ξ. σ' εύχαριστεί πολύ: αυτά

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έκδοτης. 38 οδός Εὐριπίδου, Ἀθήναι.

Θὰ ἐκδοθῶν προσηχῶς :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδοσις πολυτελὴς καὶ περιορισμένη :
Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντες

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγήν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθῶν τόσα ἀντίτυπα, ὅσαι θὰ εἶναι αἱ μέχοι τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίας.

Πάντως ὅμως ὄχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχομεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὡστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χρήματα θὰ ἐπιστρέφονται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς [Διαπλάσεως].

περιλαμβανόμενα, μαζί μὲ ἄλλα, στὸν Α' Τόμον τοῦ «Θεάτρου» του, πού στοιχίζει δρ. 5') Τόσαν (στὸ προσεχὲς λοιπὸν, χωριστά.) Μικρὸν Δέσβιον (πολὺ ἐχάρηκα γιὰ τὸ Νάσο) Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου (δὲν ἔλαβα.) Ἰάκωβον Μ. Δεκάρο. (χαίρω πολὺ· ναι, γὰ πάρος αὐτὸ τώρα το ψευδώνυμο· ἄλλὰ νὰ φέρεται τὴν τεμπελιά.) Δοξασμένο Μορλόβο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ εἰς τὸν Παγ. ἔστειλα 1—22 καὶ 36—41 τοῦ 1919.) Δύτην τοῦ Γορδίου (ἀν ἔλθῃ, θὰ τοῦ πῶ τὰ χαιρετίσματά σου) Γλαυκώπ. Ἀθηνᾶν (ἔστειλα τὸ ἐλλειπὸν ἐνεργάως διὰ τοὺς «Φοιτητάς») Κυματ. Κνανόλεον (φαίνεται ὅτι δὲν ἐλήφθη ἀπάντησίς σου· ὀφείλεις δρ. 1.) Κελαϊδίτσαν (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου) Κυδωνιάτην (καλῶς ἤλθες.) Δύραν τοῦ Ὀμήρου (καμμία σπουδαία δοκιμασία· ὁ κ. Φ. τοὺς βάζει ἀπλῶς καὶ τοὺ ἀπαγγέλλουν ὅ, τι ἔχουν.) Ἰεύθαν (ὄχι· αὐτὸ τὸ βιβλίο δὲν βγήκε ποτέ· ναι, εὐχαρίστως θὰ τὸ διαβάσῃ) Διαβολοκόριτσο, Μαγεμένον Βοσκόν, Καλικάντζαρον, Ἀλκην, Ξανδομαλλοῦσαν, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Ὀλυμπιονικη, κτλ. κτλ.

Ἐλευθέριον Πόλην, Χουσόθεμιν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Γ. Ι. Σβορο, Διον. Κ. Παπαν., Γοργόφτερον Νίκην, Πρίγκ. τοῦ Γέλωτος, Νικητὴν Στρατάρχην, Πανελλήνιον Ἑλπίδα, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου, Ἡμαν Γιαμ., Ὑψηλὸν Δενδρολίβανον, Τουρκομάχον Ἑλληνα, Ἡρωϊκὸν Θρακόπουλο, Ἰω. Α. Διομ., Γλυκειὰν Πατρίδα, Ἡρώα τοῦ Σουλίου, Κοιμένην Λειτουργίαν, Οὐράνιον Θόλον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 16ην Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1830 Διαγωνισμοῦ Λύσεων 7)βρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ ὡς καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων

573. Δεξιόγραφος

Πόλις τῆς Πελοποννήσου
Μ' ἄλλῃ πούναι στὴ Γαλλία
Καὶ μ' ἔν' ἄρθρο μὲς' στὴ μέση,
Μιά δική μας, μ' εὐκοιλία,
Σὲ νησί θάποτε λίσση.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαργ. Γ. Μαρκέτου

574. Στοιχειόγραφος

Μικρὰ; νήσου τῆς Τουρκίας
Τὸ κεφάλι ἂν κοπῇ,
Ζῶν τῶν ψυχρῶν κλιμάτων,
Κερασφόρον, θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεφέλης

575. Μεταγραμματισμός

Ὅπως ἔχω ἂν μάφισης,
Εἴμ' ἕνα μικρὸ νησί·
Τὸ κεφάλι ἂν μάλλαξῃς,
Ὅλ' ἡ γῆ θὰ φωτισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁρατοῦ Θαλασσοπούλου

576. Στοιχειοτονόγραφος

Ἀπὸ ἐργαστήρι ὑπόγειο
Ἄκου τρομάξῃς γιὰ τὰ μπῆς,
Στοιχειο ἂν ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὸνο μεταθέσῃς,
Συνὸ θὰ κάμῃς κόσμημα

Πούναι τιμὴ σου νὰ φορῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Φιλοσόφου

577. Τρίγωνον

*** * = Κοντὸς ἄνθρωπος.
*** * = Ἱστορικὸς ποταμός.
* * * = Ἐπίρρ. χρόνον.
* * = Ἀντῶν. ἀναφορικῇ.
* = Σύμφωνον.

Καὶ κατέβας τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

578. Δοροπαλίνιον

Ποῖος βεδιώνειν θὲι εἶναι θεός, ἐνῶ
καθ' αὐτὸ δὲν εἶναι ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρους

579. Κρυπτογραφικόν

123456 = Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.
2621 = Ζῶον.

34626 = Φυτόν.
45621 = Εὐρωπαϊός.
54565 = Πόλις Μικρασίας.
6231 = Ἀῦλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Δέβετ

580. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Τάρχη τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι
λέξεων ἀποτελοῦν περίφημον πόλιν :
Σώφρων, δειλός, ὠκεανός, γῆρας,
Ισχυρός, διαλύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Ὁρέων

581. Φωνηεντόλιπον

στς - πρην - χθρς - δπ - θ - ποξ - φλς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τ. Βυζαντίου

582. Γεῖφος

ΓΓΓΓΓΓΓ

Γ

Γ

Γ

Γ

Γ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κνανόλεον Λάβαρο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 27-28

359. Ἀσσυρία (Ἀσρία, ἰα.)—360. Χαλκίς-χαλκός.—361. Βοδς-ἄβος.

362. ΣΙΣΥΦΟΣ 363. ΜΗΝ
Ι Ε Ρ Ω Η Ρ Α
Σ Ε Ι Ρ Ι Ο Σ Η Ρ Α
Υ Ρ Κ Α Ν Α Ι

ΦΡΙΚΤΟΝ 364-368. Διὰ τοῦ
Ο Ο Ο Ν Β: β ἡ μ α, β ἄ-
Σ Ω Σ Α Ν Ν Η σ ι ς, β ὀ μ β ο ς,
β ω β ὀ ς, β ο ὀ ς.

369. ΤΡΑΪ-ΑΝΟΣ (ράσον, Ἀρτα,
Ἰανός, Νίνος, οἶνος, αἶτος.)—370. ΘΗ-
ΣΕΥΣ (Θόρυβος, Ἡδύς, Στενός, Ἐλεύ-
θερος, Ὑψηλός, Συνετός.)—371. Πάτα-
ξον μὲν, ἀκουσον δέ.—372. Ἡ τ ἄ ν
ἡ ἔ π ι τ ἄ ς. (ἦτα - νῖ ἐπὶ τᾶ - ς.)

373. Νικόλαος (νικῶ, λαός.)—374. Ἀρ-
τος-ἄρτος.—375. Ἀρστή—ἔτη.—376. Κύνος.

377. ΔΑΦΝΗ 378. Ἐλα καὶ
ΠΑΡΟΣ μ' ἔλυσες! (Ἡ
ΟΙΝΟΣ ἀνάγκωσις κατὰ
ΚΙΜΩΝ σίχους ἐκ δεξι-
ΑΡΤΟΣ ὦν.)—379. ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ (Ἑλ-
λάς, Σίκινος, Ἀθῆναι Ἀλλή, ὄνος,
Νικόλαος, Ἰλιον, κισσός, Ἡλίοις.)—
380. Ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει.—381.
ΑΓΓΛΟΠΗ (Ἀρπα, Ἀγγλία, Ἀτλαν-
τικός, Ἰσπανία, Πέτρος, ΛιβερΠούλη,
Μαδρίτη.)—382. Φοβὸς τῆς διαβολῆς
κἂν ψευδεῖς ὦσιν.—383. Ὁ μὴ δὲ ν ἄ-
δικῶν μὴ δὲ ν ὀς δέ ται ν ἄ-
μ ο υ ν. (ὦ μὴδ' ἐν Ἀθῆ-Κων-μὴδ' ἐν ὧς
δὲ τ' ἐν ο μ -οῦ.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ
24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ. 3,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος
δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἄρρα-
πτος δρ. 10 καὶ ραμμένος δρ. 11.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ
τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρ-
ραπτος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμμένος,
διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 1,50 εἴτε
ἄρραπτος εἴτε ραμμένος.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομη-
ταί, τῶν ὁποίων ἔλξεν ἡδὴ ἡ
συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνα-
νεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστά-
σεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπι-
τρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔρ-
γον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ
Συνδρομηταὶ ἡμποροῦν νὰ στέλ-
λουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπε-
ζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀ-
νατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεί-
νυποκαταστημάτων τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλῶς
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπτ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 40.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—558]

Ἀγλῶνα, ὅτι καμμία σχέση δὲν ἔχει
μὲ τὴν Ἀναπόταχτη τοῦ Ἑλ-
κῶνος.

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ

Φαίαιες, βρέστε με. Ἀναλλ. Μ. Μ.
μὲ δποιονοῦ προτείνει.—Φαίαις
(10'—555)

Εμαρμένη, θερμότητα συγχαρητήρια
γιὰ τὸ ἔργο τετράδιό σας.

Πανελλήνιος Ἑλπίς

(10'—556)

Αλ! Ἀναλλάσσω Μ. Μυστ. καὶ
ἄκρ-ποστὰλ μὲ δλους; καὶ δλας.
Προτιμῶ Τοπαία. Δ(σις: Κώστα)
Παπακωσταντίνου, Μυτιλήνην.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

(10'—557)

Κοδριγκτώνιος Διαγωνισμός.
Βραβίον: Στέφανος Δάφνης.

Ἐπαινος: Ἀνεμοδαρμένιος, Δαδωμ.
Ποντικός. Κόδριγκτώνιος.

(10'—558)

Φαίαις, θὰ προσπαθῶ... πρὸς τὸ
παρὸν περιμένω τετράδιό σου.

Νεαρός Ντέτεκτιβ

(10'—559)

Γοργὸς Ἀλίσκμων, Τρελλὴ Μακεδ-
νοπούλα, δέχισθε ἀνταλ. Μ. Μυστ.

Μακεδονικὴ Δύναμις

(10'—560)

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΖΗΤΕΙ ΨΗΦΟΝ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ

(10'—561)

Μαδυνοπούλα, Πανελλ Ἑλπίς, γιὰ
συλλογὴ ἔχω μεσάνυχτα. Τὸ Φιλί
πάκι υγιαίνει. Τετράδιον

(10'—562)

Ατρώμης Ἑλληνίς, τί γίνεσθαι
Εὐρίσκεσθε τώρα στὴν Κρήτη;

Σεπτέμβριος Δοξασ

(10'—563)

Πανελλήνιος Ἑλπίς, Ἀνακηρύξας
Ἰδεώδες, σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς

ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

(10'—564)

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙ, ἀπὸ ἀνακάλεις...
ΑΝΑΚΑΛΕ κι' ἐγώ.

ΣΒΕΝΤΙΣ

(10'—565)

Ψωφιδεῦ, Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς
βραβίον ἔλαβα· εὐχαριστῶ.

Καρπενήτι. ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ

(10'—566)

Αναλλάσσω Μ. Μ. μὲ δλους; καὶ δλας.
ἔσοι μοῦ προτείνω.

Σταραφοντοῦ

(10'—567)

Μαχαβαράτα· χίλια ὀλόθερμα ἐν-
ριστῶ γιὰ τὴν μορφὴ καὶ τὸ εὐγ-
κό σου δῶρο. Μαστρο